



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Corpus Juris Canonici

Gregor <XIII., Papst>

Coloniae Munatianæ, 1665

Vt Ecclesiastica Beneficia sine diminutione conferantur. Titvlvs XII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62915](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62915)

vestrum tuis, frater Archiepiscopo, & majoris & sanioris partis capituli statuti super hoc duxerit a resistendum, obineat sententia plurimorum b.

[Quia vero super hoc diversa fuerunt inter vos, sicut canonicis & variis voluntates, ne tam laudabile opus in vestra distantia negligatur.]

VT ECCLESIASTICA BENEFICIA SINE DIMINUTIONE CONFERANTUR.

TITVLVS XII. CAP. I.

Robur sufficit pro summario. Vel summa secundum Abbatem: Occulta collatio beneficii, licet sit suspecta, bene valet, dummodo alio legitime facta probetur h.d. Et est casus not. non tamen facit ad titulum, nec omnes distincti hoc tenent, sed maior pars concludit cum hoc summario.

Innoc. III. Mediolan. Archiepiscopi.

Vt nostrum e procedat de vultu Dei iudicium: [i & f.] Præterea proponebas, quod cum nullus debeat sine accusatione d damnari, nec aliquid circa negotium illud sit actum in forma iudicii, depositionis testium non poterat tibi præiudicium generare. Quia verò hæc allegatio personam nostram tangere videbatur, dignum duximus causam commissæ inquisitionis & ordinem plenius explicare, ne quis quomodolibet suspicetur, quod nos in hoc negotio perperam prosequeremur, præsertim cum ratio assignanda debeat esse potestis profutura. Cum enim iuris sit explorati, quod actor non probante, is qui convenitur, etiam si nihil præstiterit e, debet absolvi: videri poterat, quod nos tibi, qui conveniebaris à nobis, malitiosè vel indiscretè onas probationis super tribus præmissis articulis imposuimus: videlicet ut offenderes, quod prædictam cancellariam personæ idoneæ, modo canonice, & tempore competentis donasses. Porro cum donatio fuisset occulta, & ideo suspitione non careat, & elapso jam anno nullus cancellarius omninò appareat: non immeritò credebamus, quod secundum Lateran. concilii f statuta ad nos esset ipsius cancellariæ donatio devoluta, & ideo potuissimus ipsam sine culpa conferre: quoniam etiam locum Dei tenemus in terris, non tamen de occultis potuimus g divinare. Quia ergo contra illud quod prima facie iuste præsumebatur pro nobis, præsertim cum responderis prima vice, quod cancellariam alicui non contuleras, facultatem tibi pro te probandi concessimus: non fuit gravamen, sed gratia: nec ex malitia, sed ex benignitate processit. Quod etiam de modo canonice fidei nobis fieri mandavimus, tu causam præstisti mandato, qui sæpe nobis per literas tuas intimasti, & tandem probasti per testes, quod retentis tibi proventibus officium concesseris memoratum: ex quo non immeritò in talem concessionem fuimus suspicati. Et ideo nos, qui non tam ex plenitudine potestatis, quam ex officii debito possumus & debemus de subditorum excessibus ad correctionem inquirere veritatem, te maxime causam h occasione præstante, inquisitionem commissam faciendam. Omnibus ergo diligenter auditis, te in tribus comperimus fuisse culpabilem: circa contrarietatem responsi, quia non solum nobis, sed nec cuiquã debuisses ex certa scientia contraria respondere. Circa carnalitatē animi, quia non ex

adfectu carnali, sed discreto iudicio debuisti ecclesiasticum officium & beneficium in persona magis idonea a dispensare. Et circa inhonestatem facti, quia non licuit ex pactione vel conventionem quacunque sub modo vel tenore præscripto concedere nudum officium, & tibi retinere proventus: cum in Lateranen. concil. e prohibitorum sit, ne quis conferendo ecclesiasticum beneficium, partem proventuum suis usibus retinere præsumat: & alibi cautum reperitur in canone, quod ecclesiastica beneficia sine diminutione b debent conferri. Unde credimus distinguendum, utrum qui dat spirituale beneficium, proventus ipsius ante donationem percipiat. Nam si proventus ante donationem non d perceperit ipse, sed alius, & ex donatione consequatur e, ut ipse proventus f percipiat, non est dubium g circa hæc intercedere simoniacam pravitatem. Si verò ante donationem perceperit ipse proventus, credimus distinguendum, utrum ante donationem constituit, ut ipsi proventus retineantur ad tempus pro causa iusta & necessaria: aut conveniat cum eo, qui accepit beneficium, seu cum mediatore quocunque, ut officio illo concessio retineat ipse sibi proventus. Primum enim membrum credimus esse licitum. Secundum autem dicimus non licere: ne viam aperiatur his, qui pravitatem suam fatagunt palliare.

[Et oculi nostri videant aequitatem, quæ regia via debemus incedere, nec ad sinistram omninò nec ad dextram declinare, ita magnum iudicantes ut parvum, quia non est apud Deum acceptio personarum, &c. Quia post interdictionem nostram et præsumpsisti tradere bullam, cùm in traditione saltem debuisses differre donec nostrum consuleres beneplacitum, dilecti. fil. n. I. Archiepiscopi. & Oleno canonice Mediolanen. dedimus in mandatu, ut si etiam post secundum mandatum, per quod totius cognitionis negotii ad nostrum iudicium revocamus, ut id ipsum recognoscerent attentatum, traditionem sigilli decernerent irritam & manent. inhibentes h. ne quolibet modo eo uti præsumeret, cùm plus sit Roman. Pontifici ad se aliquid negotium evocare, quàm ad eum super aliquo negotio provocare.]

DE REBUS ECCLESIAE ALIENANDIS, VEL NON.

TITVLVS XIII. CAP. I.

Non potest praelatus res unius ecclesie alteri dare, nec invicem res illas commutare sine ambarum consensu.

Ex Concilio Lugdun. i quarto.

Non licet k Episcopo vel Abbati terram unius ecclesie vendere ad aliam, quamvis ambæ in e jus sint potestate: tamen si commutare voluerit terras earum, cum consensu ambarum l partium faciat.

CAP. II.

Principes seculares res ecclesie donare non possunt: & qui ab eis recipiunt, excommunicantur: perdunt omnia, que ab ecclesia aliter legitime obtinebant. hoc dicit, secundum unum intellectum, qui factus placet.

Et eodem m.

Quis res ecclesie petunt à Regibus, & horrenda cupiditatis impulsu egenrium substantiam rapiunt, irrita

a Cap. constitutus. supra de appell. b ejus tibi. c Lateranen. sub Alexandr. III. capit. 7. b. prohibemus. d percepit. e consequitur. f recipiat. g Hac duo verba, circa hæc, desunt in antiq. h al. vel non alienandus. i Lugdun. k Burch. l 3. de r. c. 24. lvo p. 3. c. 3. cap. 20. & Cap. 1. eod. tit. in 1. compiat. Vid. Chalder. consil. 4. hoc tit. l Vox partium. de r. in antiq. m al. idem. Burch. l 3. c. 36. & lvo p. 16. c. 37.

a Duxerint. b Vid. l. & suum hæred. s. fil. l. seq. ff. de pac. & l. quod major ff. ad mun. c C. i. eod. tit. in 3. comp. d accusari. e debeat. f Alex. III. cap. 8. g possimus quod ergo. h Qualiter differant causa & occasio, vide his Pannor. i Dicitur ex dicit in quibusdam.